

**DÜRRİZÂDE
ABDULLAH BEYEFENDİ**

(1869-1923)

Osmanlı şeyhülislâmı.

Dürrizâde ailesine mensup altıncı ve son şeyhülislâmdır. İstanbul'da doğdu. Rumeli Kazaskeri Dürrizâde Mehmed Efendi'nin oğludur. Küçük yaşta babasından bazı dinî dersler aldıktan sonra Fâtih Demirköşe ve Sultan Selim Rüşdiyesi'nde okudu. Bu arada özel hocalardan Arapça ve Farsça'sını ilerletti. Daha sonra Fâtih Medresesi'ne devam ederek Fâtih dersiâmlarından Eğinli Hoca olarak tanınan İbrâhim Hakkı Efendi'den icâzet aldı. 1887 yılında henüz on sekiz yaşında iken Bâb-ı Fetvâ Mektûbî Kalemî'nde mülâzım oldu; 1890'da yapılan bir imtihanla İstanbul müderrisliği ruusunu kazandı. İbtidâ-i hâric, hareket-i hâric, ibtidâ-i dâhil, mûsile-i sahn, ibtidâ-i altmışlı, mûsile-i Süleymâniyye, hâmise-i Süleymâniyye gibi medrese derecelerini, daha sonra da kazâ derecelerini kısa aralıklarla katederek 1896'da bilâd-ı hamse, 1897'de Haremeyn, 1901'de İstanbul pâyelerini aldı. Babasının kazaskerliği sırasında bir ara gayri resmî olarak kazaskerlik kethüdâliğinde bulunduysa da 1897'de babasının kazaskerlikten istifası üzerine o da Mektûbî Kalemî'nden ayrıldı. Ankara kadılığına gönderilmek istendi, ancak saraydan görüldüğü destekle İstanbul'da kaldı ve 1901 yılında Meclis-i Tedkîkât-ı Şer'iyye üyeliğine seçildi; bu arada 1902'de Anadolu kazaskerliği pâyesini aldı.

Abdullah Efendi, II. Meşrutiyet'ten (1908) sonra Meclis-i Tedkîkât-ı Şer'iyye üyeliğinden ayrılıp bir süre mülkî görevlerde bulunduğu için "bey" unvanını da kullandı. Merkez Tensik Komisyonu tarafından kendisine önce Galata kadılığı verildiyse de sonradan bu komisyonda 1909'da Anadolu kazaskerliğine tayin edildi; iki yıl sonra bu görevden ayrıldığında kendisine mâzuliyet maaşı bağlandı.

1918'de tekrar memuriyete dönen ve Defter-i Hâkânî Emânât-ı Aliyye daireesinde göreve başlayan Abdullah Beyefendi, 1919'da padişah emriyle Tedkîk-i Mesâhif ve Müellefât-ı Şer'iyye Meclisi başkanlığına tayin edildi; aynı yıl içinde görevi meşihat makamı müsteşarlığına nakledildi. Anadolu'daki Kuvâ-yi Milliye hareketine daha anlayışla bakan Sâlih Hulusî Paşa'nın istifası üzerine sadârete Damad Ferid Paşa getirilince kurula-

cak kabinede şeyhülislâmlık görevi, İttihatçılar'a karşı şiddetli muhalefetiyle tanınan ve siyasetin fiilen içinde yer alan Mustafa Sabri Efendi yerine 5 Nisan 1920'de Dürrizâde Abdullah Beyefendi'ye verildi (Damad Ferid ve Abdullah Efendi'nin tayiniyle ilgili Hatt-ı Hümayun için bk. *Ceride-i İlmîyye*, sy. 58, s. 1837-1838). İşgal altında bulunan İstanbul'da Damad Ferid Paşa kabinesi Anadolu hareketine karşı sert bir tavır takınmış, kabine üyelerinin zaman zaman yaptıkları sert açıklamalara karşılık Abdullah Beyefendi daha temkinli davranmışsa da Damad Ferid hükûmetinin Kuvâ-yi Milliye aleyhine çıkarmış olduğu beş fetvayı 11 Nisan 1920'de imzalaması ile resmen tavrını ortaya koymuştur (fetvaların metni için bk. *a.g.e.*, sy. 58, s. 1843-1844). Bunun üzerine Ankara hükûmeti, Ankara Müftüsü Rifat Efendi'ye (Börekçi) mukabil fetva hazırlatmış ve bu fetvayı çok sayıda müftü, kadı ve müderrisin dışında birinci meclisteki ilmiyeden mebuslar da imzalamıştır. Rifat Efendi bu fetvasından dolayı meşihatça 25 Nisan 1920'de görevinden azledilmiştir.

Abdullah Beyefendi, Sadrazam Damad Ferid Paşa'nın muahede şartlarını görüşmek üzere ikinci defa Paris'e gittiğinde (10 Haziran - 14 Temmuz 1920) sadârete vekâlet etti. Muahede şartlarını görüşmek için Sultan Vahdeddin'in emriyle 22 Temmuz 1920'de ikinci defa toplanan saltanat şurasına kabine üyesi olarak katıldı. 31 Temmuz 1920'de Damad Ferid kabinesinin istifasıyla o da 3 ay 25 gün süren şeyhülislâmlık görevinden ayrıldı. Bir süre İstanbul'da kaldıktan sonra Millî Mücadele'nin kazanılmasıyla 1922 Eylülünde Rodos'a kaçtı, oradan İtalya'ya geçti. 23 Mart 1923'te hac için Mekke'ye gitti ve 30 Nisan 1923'te Harem-i şerif'te vefat etti.

BİBLİYOGRAFYA :

İstanbul Müftülüğü, İstanbul Şer'iyye Sicil Defteri, IV, 235; Galib Kemal Söylemezoğlu, *Başımıza Gelenler*, İstanbul 1939, s. 219 vd.; Danişmend, *Kronoloji*², V, 164; Cemal Kutay, *Kurtuluşun ve Cumhuriyetin Manevi Mimarları*, Ankara, ts., s. 188 196; Albayrak, *Osmanlı Uleması*, I, 10-11; Tarık Zafer Tunaya, *Türkiye'de Siyasî Partiler*, İstanbul 1986, II, 17-19; Faruk Bilici, "Büyük Bir Şeyhülislam Ailesinin Son Halkası: Dürrizâde Abdullah Beyefendi", *Prof. Dr. Bekir Kütükoğlu'na Armağan*, İstanbul 1991, s. 307-318; *Takvîm-i Vekâyi*², sy. 3834, İstanbul 11 Nisan 1336; *Ceride-i İlmîyye*, sy. 58, İstanbul 1 Şaban 1338, s. 1837-1838, 1843-1844; M. Zeki Pakalın, "Dürrî zâde Abdullah Bey", *İTA*, II, 246-247; Faik Reşit Unat — Dankwart A. Rustow, "Dürrizâde 'Abd Allâh Bey", *Eİ²* (İng.), II, 630.

MEHMET İPŞİRLİ

DÜRRİZÂDE ABDULLAH EFENDİ

(ö. 1828)

Osmanlı şeyhülislâmı.

1183'te (1769-70) İstanbul'da doğdu. Şeyhülislâm Dürrizâde Mehmed Ârif Efendi'nin oğludur. Babasından ve devrin tanınmış bilginlerinden tahsil gördü. 1196'da (1781-82) icâzet olarak müderrislik hakkını kazandı. Babasının şeyhülislâmlığı sırasında önce İzmir, sonra Galata kadısı oldu. III. Selim'in, babası Şeyhülislâm Mehmed Ârif Efendi'yi konağında ziyareti sırasında bir lutuf olarak kendisine Mekke kadılığı pâyesi verildi. Daha sonra İstanbul kadılığı ve Anadolu kazaskerliği pâyelerini aldı. 1805'te bilfiil Anadolu kazaskeri, iki yıl sonra da nakîbüleşraf oldu. Bu görevde iken 28 Temmuz 1808'de Eyüp Camii'nde II. Mahmud'a kılıç kuşandırdı. Aynı zamanda Rumeli kazaskerliği pâyesini alan Abdullah Efendi'nin bu sırada meydana gelen Kabakçı İsyanı'nda devletle âsiler arasında imzalanan anlaşmada ve 29 Eylül 1808'de imzalanan Sened-i İttifak'ta imzaları bulunmaktadır.

21 Kasım 1808'de şeyhülislâmlığa getirilen Abdullah Efendi bir yıl on ay kadar bu makamda kaldı. Ancak muhtemelen ayaklanan bazı zorbaları teşvik ettiği hususunda II. Mahmud'da bir şüphe uyanması üzerine 22 Eylül 1810'da azledildi, yerine üçüncü defa Sâmanîzâde Ömer Hulusî Efendi getirildi. 12 Haziran 1812'de Hulusî Efendi'nin azli üzerine ikinci defa şeyhülislâm oldu. Üç yıla yakın bir süre görevde kaldı. Oldukça karışık geçen bu dönemde Sadrazam Ahmed Hurşid Paşa'nın zorbaları te'dib kararını tasvip etmeyerek fetva vermemesi sadrazamla birlikte azledilmesine sebep oldu (22 Mart 1815). Azlinden sonra arpalığı olan Manisa'ya gönderildi. Bir süre sonra affedilerek İstanbul'a dönmeye izin verildiyse de tekrar Manisa'ya, oradan da Bursa'ya gönderildi. 1823'te Abdülmecid'in doğumu üzerine affa uğrayarak İstanbul'a döndü.

Abdullah Efendi, 1826'da Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılması sırasında mâzul ulemânın en kıdemlilerinden biri olarak hazırlanan mazbataya imzasını koydu; bir süre sonra II. Mahmud'un Kubbealtı'nda akdettiği toplantıda en önemli şahsiyetler arasında yer aldı. 23 Cemâziyelevvel 1244'te (1 Aralık 1828) vefat etti ve Karacaahmet Mezarlığı'na defnedildi.